

כשר

RACHEL NAOMI REMEN

Blagoslovi starega očeta

ZGODBE O MOČI, ZAVETJU IN PRIPADANJU

ZALOŽBA LEO
Preložitve svetopisne dediščine

Jajca

V KUHINJI stare matere Rachel se ni ničesar tratilo. Ko je bila še mlada žena v Rusiji, je družina včasih stradala, ker je primanjkovalo hrane. Njen mož je bil rabin, zato so hrano, kar so je imeli, vedno delili z drugimi, ki so je imeli manj, in naučila se je, da je vse, kar so imeli, dolgo trajalo. Ni bilo lahko.

To nemara pojasnjuje, zakaj je bilo v ameriški babičini kuhinji obilo in preveč hrane. In tudi v Ameriki je vzgajala svoje hčere, naj imajo za vsako odprto škatlo in steklenico dodatno zaprto škatlo in steklenico v shrambi. Čeprav je umrla pred mojim rojstvom, me je njena najstarejša hči vzgojila tako, da to velja tudi zame. Raztresena kot sem, pogosto odkrijem, da sem v svoji hiši nakopičila po dve ali celo tri dodatne stvari.

Vendar to obilje ni pomenilo, da bi se stvari lahko tratile. Vse so polno izkoristili. Celo vrečke za čaj so uporabili po dvakrat.

Družinska zgodba pripoveduje o babičini hladilni omari. Mogoče ni resnična, mogoče pa je. Poslušala sem jo od najnežnejših otroških let. Babičina hladilna omara je bila bogat vir resnično osupljivih dobrot. Vedno je bila zvrhano polna, uporabila je vsako polico, vsak kotiček in vsako špranjo. Ko jo je kdo, ponavadi je bil to otrok, neprevidno odprl, je včasih iz nje padlo jajce in

se razbilo na kuhinjskih tleh. Stara mati se je vedno odzvala enako. Zadovoljno se je zagledala v razbito jajce. »Aha,« je rekla, »danes bomo imeli šarkelj.«

Prijateljstvo z življenjem ne pomeni, da gre vedno po tvoje. Življenje je nestalno in polno razbitih jajc. In kar velja za jajca, še toliko bolj velja za bolečino in trpljenje in izgubo. Nekatere stvari so preveč pomembne, da bi jih tratili. Na to me je opomnila mati, takoj potem ko mi je zdravnik pri šestnajstih povedal, da sem obolela za neozdravljivo boleznijo. Prepadena sem se obrnila k njej, vendar me ni tolažila ali objela. Namesto tega se je sklonila k meni in me prijala za roko. »Naredili bomo šarkelj,« je odločno rekla. Potrebovala sem leta in leta, da sem odkrila svoj recept, toda v tistem trenutku sem vedela, da moram narediti prav to.

Življenje ničesar ne trati. Roka življenja pobere sleherno molekulo in ji nadene drugo obliko. Molekule v vas in v meni in v vsakem so iz druge roke, izposojene so za to priložnost in bodo nekoč vrnjene. Kako nenavadna je misel, da je tudi hudo trpljenje začasno. Nekaj v nas ga hoče vklesati v granit, kakor da bi samo to počastilo njegov grozljivi pomen. Toda tudi trpljenje je blagoslovljeno z začasnostjo; počasi, kapljo za kapljo, se lahko izrabi, dokler ga ne morejo najti niti najbolj predani iskalci, če ne iščejo sočutja ali kake druge oblike modrosti.